et donatorem doni· quia hic potuit inueniri vsitatum vocabulum· illic nō potuit· Donū ergo donatoris: ⁊ donator doni cum dicimꝰ: relatiue vtrunq̄ ad inuicem dicimus· donator tñ non fuit deus nisi ex tpe· cum spūssanctus sit donum etiam ab eterno·

Ista est distinctio vicesimasexta· In qua magister pacto tractatu de diuinis nominibus. incipit agere de ꝓprietatibꝰ ipsarum ꝑsonaꝝ: a quibꝰ noīa imponunt̄. Circa q̄d tria facit. Nā primo ondit ꝓpositū. s. q̄ sit illa ꝓprietas. Scdo mouet qōnē q̄ndā circa dicta ⁊ soluit eam. Tertio ꝓponit aliā questionem quā discutit. Primū facit a pricipio distinctionis vsq̄ ibi. Hic querit̄ quomodo. Secundū ab inde vsq̄ ibi. Hic queri pōt. Tertium vo ab inde vsq̄ ad finem distinctionis. In speciali sniā mgri stat in tribus ꝓpositionibꝰ. quaꝝ prima ē. Noīa ꝓprietates ꝑsonales significantia nunq̄ accidentalr: sed tm̄ relatiue p̄dicant̄. Hmōi vero nomina sunt paternitas. filiatio. ꝓcessio. genuisse. natum esse. generatio. natiuitas. pater. filius ⁊ spūssanctꝰ. ⁊ hmōi. Hanc ꝓpositionē magister ꝓbans. p̄mittit primo q̄ hoc nomē hypostasis in primitiua ecclesia a catholicis illibent̄ in vsum de diuinis assumebat̄. nō qz diuinis nō cōueniebat. sed qz sumptum ꝓ supposito subsistente ī natura diuina optime cōgruit. sed eo qz heretici abutebant̄: sumentes ipsum ꝓ essentia. ⁊ sic simplices per ipsum decipiebant. Secūdo subdit que sint ꝓprietates ꝑsonales de q̄bus vult agere dicens. q̄ quia non est ꝓprietas patris inq̄tum pr̄ q̄ ipse nō sit natus. sed certe q̄ generat. Et ꝓprietas filij est nō q̄ nō generat̄. sed certe q̄ sit generatꝰ vel genitus. Et ꝓprietas spūssancti est nō q̄ ipse sit natꝰ vel q̄ generat. sed q̄ a patre ⁊ filio ꝓcedat. Vñ ꝓprietas ꝑsonalis pr̄is est generare. filij generari. spūssancti ꝓcedere vl̄ spirari. He aūt ꝓprietates sunt relationes quedā: q̄bꝰ ꝑsone ad se inuicē relate distinguunt̄. ⁊ illis noībus nominant̄ paternitas. filiatio. spiratio. ⁊ noīa ꝑsonarum sicut pr̄ et filius ⁊ spūssanctus a seipsis sumunt̄ Tertio ondendo nomen p̄dicationis hoꝝ noīm: subiungit ꝓbationē ꝓpositionis p̄dicte dicēs. q̄ hmōi tm̄ relatiue ⁊ non accidentalr p̄dicant̄. eo q̄ semꝑ ad aliquid eēnt ⁊ incōmutabiliter dicunt̄. Et hoc ꝓbat magister auc̄te btī Augustini que habet̄. iij. ca. huiꝰ distinctionis. Secūda ꝓpositio ē hec. Sola secūda ꝑsona in deitate ꝓprie d̄r filius dei. ⁊ tertia ꝓprie d̄r donum dei. Hanc ꝓpositionē magister insinuans in textu querit. Quō hoc sit verum q̄ esse filiū dei solū sit ꝓprium secūde in deitate ꝑsone. cum tñ sepiꝰ inueniat̄ in scriptura q̄ homīes nominent̄ filij dei. Ad q̄d respondet mgr̄. q̄ licet inueniat̄ scriptū q̄ hoīes sunt filij dei. hoc tñ nō est nisi ꝑ grām vel ꝑ gratuitaꝫ adoptionem. ⁊ nō ꝑ generationē naturalem. vt homines sunt filij solum ꝑ tꝑalem factionem: nō ꝑ generationē. sicut est secūda ꝑsona in deitate. Et est etiaꝫ alia differētia. Nā cum d̄r q̄ homo sit filiꝰ dei. ibi ly deus nō supponit solū ꝓ ꝑsona patris. Silr̄ dicit de spūsancto. q̄ esse donū sit spūssancti ꝓpriuꝫ. qz licet multa sint dei dona. nulli tñ illoꝝ cōuenit esse donum eternū. sicut spūisancto bñ cōuenit: qui est donum dei eterna ꝓcessione: sicut filius dei eīna generatione. et sicut filiꝰ ꝑ generationē refert̄ ad patrē. ita spūssctūs per ꝓcessionē refert̄: seu relatiue d̄r ad patrem ⁊ filiū que q̄dem relatio licet nō apparet apte in hoc noīe. scꝫ spūssanctus. manifeste tñ apparet in hoc noīe donum. Tertia ꝓpositio est hec. Quis hoc nomen. s. spūssanctus tertie ꝑsone diuine specialr appropriat̄. eo tñ oēs tres ꝑsone q̄nq̄ cōmuniter nominant̄. Hāc ꝓpositionē ꝓbans mgr̄ querit. Utrū sicut quelibet ꝑsonaꝝ potest dici spūssanctus. an etiā ita tota trinitas pōt dici spūssanctꝰ. Et rñdet ad hoc auc̄te beati Augꝰ. dicentis. q̄ tam pater q̄ filius q̄ etiā tota trinitas posset dici spūssanctus. cum quelibet istarū sit spūs ⁊ sanctus. ⁊ etiā tota trinitas sit spūs ⁊ sancta. Sed qñ aut pater aut filius aut tota trinitas d̄r spiritussanctus. tunc spūssanctus nō est nomen ꝓprium ꝑsonale neq̄ relatiuū. Pro quo notādū q̄ spūs pōt accipi duplr̄. Uno modo ꝓut d̄r a spūalitate. ⁊ tunc dicit̄ essentialiter. ⁊ cōuenit cuilibet ꝑsone: ⁊ etiam trinitati. Alio mō vt d̄r a spiratione. ⁊ tunc d̄r relatiue ⁊ cōuenit solum tertie ꝑsone. Silr̄ ly spūssanctus pōt accipi ꝓ duabus distinctionibꝰ distinctis. ⁊ tunc cōuenit tam patri q̄ filio ⁊ spūisancto. ⁊ etiaꝫ toti trinitati. Uel potest accipi ꝓ vna sola dictione. ⁊ sic conuenit soli tertie ꝑsone in trinitate. Ultimo mgr̄ excludit errorem quorundā dicentiū: q̄ isti termini spūssanctus ⁊ donum nō sunt nomina ꝑsonalia tertiā personam in diuinis significantia. eo q̄ nō dicerent̄ relatiue ad hos terminos. s. pater ⁊ filius. Quod ꝓbant ꝑ hoc. qz non potest dici. pater est spūssancti pater. et similiter nō potest dici. filius est spūssancti filius. qz alr̄ sequeret̄ spūmsanctum filium genuisse. q̄d falsuꝫ est. Magister respondet nō obstante q̄ pater ⁊ spūssanctus seu donum sibi inuicē non rñdent vocabulis nihilominus dicunt̄ relatiue. qz in his optet magis accipere vocabula ꝫm sensum relationis q̄ ꝫm sonuꝫ vocis. vt sic dicat̄. Spūssanctus est spiratoris spiritussanctus. ⁊ donum est datoris donum. sicut etiam dicit̄ in creatis. caput est capitati caput. et ala alati ala. igitur ⁊c̄.

An easdem ꝓprietates assignent Augustinus ⁊ Hylariꝰ· ⁊ an iste sint que dicunt̄ paternitas ⁊ filiatio et ꝓcessio· a

Hic queri pōt. DI· XXVII

Hb Utrū ꝓprietates quas Hylarius supra assignauit· scꝫ q̄ pater semper est pater· ⁊ filiꝰ semꝑ est filius sint ille eedem ꝓprietates quas Augꝰ· superius distinxit dicens ꝓpriuꝫ esse patris q̄ genuit filium· ⁊ ꝓprium filij q̄ genitus est a patre· ⁊ spūssancti q̄ ab vtroq̄ ꝓcedit· ac deinde: vtrum ⁊ iste sint ille que dicunt̄ paternitas· filiatio· ꝓcessio? Uidetur q̄ non sint eedem ꝓprietates quas ponit Hylarius· et ille quas ponit Augꝰ· Si enim eedem sunt· idem est ḡ patri esse patrem: ⁊ genuisse filiū quod vtiq̄ quidam cōcedunt· Si aūt hoc est cui ergo conuenit vt sit pater: ei cōuenit genuisse filium· Natura ḡ diuina si pater est genuit filium· Si vero nō genuit: pater nō est· Sed quis audeat dicere· aut q̄ ipsa genuit filium· aut q̄ ipsa pater nō sit· Si autem ipsa pater est: nec filium genuit· Nō est ergo idē dicere aliquid esse patrem· ⁊ gignere filium Et ita nō videt̄ vna eadēq̄ esse ꝓprietas·

Q̄ nō vident̄ eedem ꝓprietates quas ponit Hylariꝰ ⁊ aug.

Responsio vbi ostendit easdem esse proprietates· b

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-333/0075
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG